

omtrent det samme. Ja, for dig, kære Ven, maa det da være som at vaagne op midt i Paradiset.“

Hertil svarede Torben ikke noget.

„De kommer fra Rhinegnene,“ begyndte nu Direktør Zaun, der havde siddet med bortvendt Ansigt og følt sig lidt krænket over ikke at være bleven genkendt. „Der har jo været en ualmindelig kold og vaad Eftervinter i Aar. Man taler om en alvorlig Beskadigelse af de unge Vinplanter. Det vilde jo betyde et stort økonomisk Tab. Hvad mener De om Storstrejken i Ruhr-Distriktet? Tror De, den bliver til noget? De sidste Efterretninger lyder jo ret foruroligende.“

Da han hørte, at Torben intet vidste, trak han en mægtig Bunke Aviser op af sin Overfrakkelomme. Det var store engelske, tyske og franske Verdensblade, deriblandt et Kæmpenummer af „Frankfurter Zeitung“, mellem hvis halvhundrede Blade hans Hoved forsvandt, mens han søgte en Artikel. Da han endelig fandt den, gav han sig til at læse op af den.

Hans Stemme med de sære Strubelyde, hans lidenskabeligt rynkede Pandehud, den Maade, hvorpaa han hvert Øjeblik nervøst trykkede Næseklemmerne tilrette med hele Haanden, endelig Avisforslugenheden, denne abeagtige Optagethed af alt det ligegyldige, der skete omkring i Verden, vakte paany en flakkende Erindring hos Torben; men han kunde stadig ikke bekvemme sig til at spørge.

Nu saae han ogsaa, at Baaden derude havde vendt og nærmede sig Land. For ikke at risikere at møde Jytte